

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **T. A.**, zastoupené JUDr. Zdeňkem Svobodou, advokátem se sídlem Žižkova 4, 350 02 Cheb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 9. 2006, č. j. 59 Az 93/2005 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2005, č. j. OAM-1221/VL-10-11-2005, žalovaný zamítl žádost žalobkyně (dále „stěžovatelky“) o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatelka proti rozhodnutí žalovaného podala žalobu, kterou krajský soud zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem ze dne 4. 9. 2006.

Rozsudek žalobkyně napadá kasační stížností. Uvádí, že krajský soud při svém rozhodování podcenil nebezpečí, které jí v její zemi původu hrozí, a to za situace, kdy jí, po tom, co podala trestní oznámení, bylo vyhrožováno zabitím a ublížením na zdraví. Podle názoru stěžovatelky se soud těmito skutečnostmi zabýval pouze okrajově. Stěžovatelka dále napadá správní řízení, které předcházelo vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Uvádí, že v tomto řízení nebyl spolehlivě zjištěn stav věci a došlo k porušení § 3 odst. 4 zák. č. 71/1967 Sb., správního řádu. Stěžovatelka dále konstatuje, že je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. a), b) a § 14 zákona o azylu.

Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť zákon o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

K podmínkám přezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu stran jeho důvodů se Nejvyšší správní soud vyjadřoval ve vícero rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 589/2005 Sb. NSS (tam viz i odkazy na prejudikaturu), v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaném pod č. 133/2004 Sb. NSS, v rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS. Ve světle této judikatury lze již *prima facie* konstatovat, že rozhodnutí krajského soudu je přezkoumatelné.

Obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést rozsudek ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, www.nssoud.cz, který se vztahuje k soudnímu přezkumu nekonkretizovaných žalobních námitek. Námitky stěžovatelky vykazují rysy obdobné těm, na které dopadal zmíněný judikát.

Ke stěžovatelčinu tvrzení, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud uvádí, že vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona o azylu stanoví tento zákon také vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze; tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a § 16 tohoto zákona. Naplnění podmínek vymezených v ustanovení § 16 odst. 1 tohoto zákona, tj. podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné [v souzeném případě podle ust. § 16 odst. 1 písm. g)], vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikován pod č. 244/2004 Sb. NSS; srov. dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 7 Azs 124/2004 - 45, publikováno pod č. 349/2004 Sb. NSS). Nad rámec nosných důvodů tohoto rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud konstatuje, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že důvodem stěžovatelčiny žádosti o udělení azylu byly problémy s vyděrači a snaha o legalizaci pobytu v ČR. Ani jeden z těchto důvodů není (a to v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2003, č. j. 4 Azs 26/2003 - 44, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, oboje dostupné na www.nssoud.cz) podřaditelný pod důvody uvedené v § 12 zákona o azylu.

K námitce stěžovatelky, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, Nejvyšší správní soud připomíná, že její žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, takže o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu nebylo důvodu rozhodovat. Obdobnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 10. 2. 2004, č. j. 4 Azs 35/2003 - 71, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 7 Azs 138/2005 - 69, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní

zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu